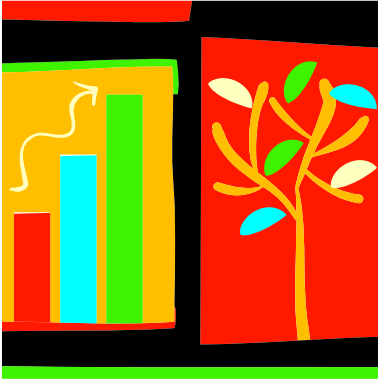

M. Sunover

Sự nhảm lẫn chết người

Dịch giả: Đỗ Thành

Anh biết là cả hai người đó đều không biết có người đang nghe trộm. Giép định thôi không nghe, nhưng cái giọng đàn ông lại vang lên:

- Mácti, anh có nghe không? Tôi đã nói rằng tôi quyết định giết Amanda.

Có lẽ anh ta nói đùa, Giép nghĩ và ngừng thở.

- Anh không nghĩ là quá sớm chứ? - Mácti bình thản hỏi như đang hỏi về thời tiết hoặc về chuyện đá bóng - Bácbara mới chết chưa được hai tháng. Có thể thư thư một chút.

- Tôi biết vậy, nhưng không thể đợi. Lần này là vụ giết người lý tưởng, hết sức nhẹ nhàng.

- Pít, nếu tôi nhớ không nhầm, thì lần trước anh cũng đã nói như vậy.

- Lần này, mọi chuyện sẽ trôi chảy. Amanda rất dị ứng với mọi thứ. Chỉ cần cho vào bột bánh ngọt một thìa dầu gì đó là xong.

- Anh không sợ là những con chó săn sẽ nghi ngờ?

- Anh có thể tin tôi. Sẽ chẳng có ai nghi ngờ. Tất cả vấn đề là ở chỗ Amanda thích nướng bánh ngọt để ăn.

- Chẳng lẽ anh muốn giết hai người phụ nữ với cùng một cách? - Mácti sừng

sốt.

- Sao lại cùng một cách? Anh đã quên cái cách tôi giết Bácbara. Tôi đã nhờ đến chất nicôtin được lấy từ thuốc lá. Anh đã biết là cô ấy chỉ hút được nửa điếu đã xui ngay trước mặt tôi. Lúc xe cấp cứu đến thì tim cô ấy ngừng đập. Sau một lúc im lặng ngắn, Mácti hỏi:

- Tiền bảo hiểm lần này là bao nhiêu?

- Anh đã nhớ đến chuyện đó. Với Amanda thì tôi không cần đến tiền bảo hiểm. Có lần, tôi đã kể với anh cô ấy làm y tá ở một bệnh viện. Anh có biết là nhờ cô ấy mà tôi đã hiểu điều gì không? Hiểu là: vào ngày lễ, đặc biệt là vào buổi tối, trong bệnh viện, chỉ có các bác sĩ trực mà bệnh nhân lại đông hơn ngày thường nhiều. Đôi lúc, còn phải chờ đến 3, 4 giờ mới được khám. Tôi đã xem lịch. Sắp đến ngày Lễ Lao động. Chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa. Tôi sẽ đầu độc Amanda. Lúc cô ấy sắp xui, tôi chở tới bệnh viện. Cô ấy sẽ chết trong lúc chờ khám bệnh. Tôi sẽ kết tội bệnh viện thiếu quan tâm đến bệnh nhân và đòi bồi thường số tiền lớn.

Lần này là sự im lặng kéo dài. Có lẽ, Mácti đang nghĩ gì đó. Giép nín thở, chờ nghe tiếp.

Mácti nói với vẻ nghi ngờ:

- Tôi không biết, nhưng có một mất xích yếu đấy.

- Mọi chuyện sẽ suôn sẻ, anh Mácti ạ. Tôi tin thế. Anh đã nhớ, tôi đã nói như vậy về cái vụ giết Bácbara. Chẳng ai ngờ tôi. Mọi người đều nghĩ là vì bệnh tim...

- Anh đã nói về ngày Lễ Lao động. Có nghĩa là anh đã kịp chuẩn bị?

- Tất nhiên. Tính tôi vốn cẩn thận. Tất cả phải được chuẩn bị một cách chu đáo.

Giép hiểu là có ai đó trong hai người nói chuyện từ văn phòng và Mácti đang làm việc. Sau đó, Giép không nghe thấy tiếng hỏi, đáp. Anh đoán là Pít

đang hỏi là có thể kết tội các bác sĩ thiếu trách nhiệm được không.

Sau một phút im lặng, Mácti nói:

- Mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Sẽ không có chuyện gì... Nhưng xin lỗi, tôi phải đi, có một khách hàng nữ quan trọng đang đợi tôi.

- Phụ nữ?

- Râu Xanh, anh không quen. Bà ta sống tự lập... Piter, anh đã biến thành con thú.

- Tôi là con thú? Amanda mới là con thú. Vì thế, tôi đã quyết định cho cô ấy ngủ vĩnh viễn.

Hai người trêu chọc nhau, chia tay rồi gác máy.

Giép sững sờ nhìn ống máy.. Anh phải làm điều gì đó, gọi điện cho ai đó kể lại về ý định của Pít. Nhưng anh hiểu nghe trộm là phạm pháp và ít ra, anh sẽ phải mất việc hoặc nhiều nhất là bị phạt một số tiền lớn, bị ngồi tù. Ngược lại, nếu im chuyện, thì Amanda sẽ chết. Mácti gọi kẻ đối thoại là Râu Xanh, có nghĩa Amanda là vợ anh ta.

Giép quyết định: Phải gọi điện cho cảnh sát. Nhưng nói gì? Nói là ngẫu nhiên nghe được câu chuyện giữa hai người đàn ông và biết một trong hai người đó sẽ giết vợ sau 3 tháng nữa? Làm thế nào để cảnh sát bắt được Pít? ở Niu Yoóc, có hàng trăm Pít có bạn là Mácti, vợ là Amanda. Giép đã gọi cho trạm điện thoại để hỏi số của Pít. Sau đó anh gọi điện cho điều phối viên. Một phút sau, anh biết đó là chàng Pítơ Mécric sống ở nhà số 223, phố Xôxnôva. Cái họ anh hơi quen. Anh tin là mới đây anh đã đọc thấy trên báo. Chắc chuyện kể về cái "chết non" của vợ anh ta, nhưng anh không nhớ tên chị vợ là Bácbara hay Mácgarét.

Giép ngơ ngác nhìn ngôi nhà đối diện rồi bất chợt rung mình như bị điện giật. Anh hoàn toàn quên là cuộc gọi xuất phát từ cái phố này. Hơn nữa, anh đã làm việc gần như là ở chỗ đối diện với tòa nhà hai tầng nhỏ bé có biển đề

số... 223. Piter Mécric và Amanda sống ở đó.

Ở cửa sổ tầng hai, có người đàn ông đang vừa nhìn anh chăm chăm vừa nói chuyện qua điện thoại. Đoán đó là Pitor Mécric, Giép nhanh chóng nổi đường dây.

Piter lại nói chuyện với Mácti:

- Đúng. Nhưng trong số các nạn nhân của tôi đã không có anh thợ sửa đường dây của công ty. Mácti, đúng thế không?

- Pít, làm sao tôi biết điều đó? Anh đã giết bao nhiêu người...

- Thôi được. Chẳng qua là tôi đã ngẫu nhiên nhìn thấy anh chàng đó qua cửa sổ và nảy ra ý định giết. Ý tưởng hay, phải không? Điều chủ yếu là hoàn toàn không có lý do. Giết người không có lý do thì hoàn toàn không thể bị phát hiện. Tôi đang đợi lúc trên đường phố không có ai để lại bên hẻm. Pằng!

Pằng! Thế là xong. Chẳng có nhân chứng, cũng chẳng có lý do... Anh nghĩ sao?

- Nghĩ là anh đang ốm. Đôi lúc, tôi nghĩ anh là tên cuồng thực sự, nghiện giết người. Xin lỗi, tôi đang bận! Tôi đang làm việc! - Nói xong, Mácti vội gác máy.

Giép toát mồ hôi lạnh. Anh đang bị nguy đến tính mạng. Anh nhìn khắp phía và thấy đường phố vắng người. "Hắn sẽ ra khỏi nhà, sẽ bắn mình như đã giết Bácbara. Cần chuồn ngay. Nhưng trước hết phải làm xong việc!" - Giép sợ hãi nghĩ.

Giép vội vã nối tạm dây và định là sẽ quay lại làm tiếp.

Anh bắt đầu xếp dụng cụ vào cái túi to. Nhờ có giác quan thứ sáu, anh hiểu là có kẻ đang đi về phía mình. Anh ngẩng cao đầu, nheo mắt, nhìn thấy bóng người đàn ông lơ mơ đứng cách mình chừng hai mét. Anh tin chắc đó là Pitor Mécric, tay phải cầm một vật màu đen, giơ lên cao. Tay trái thông xuống, tuy chẳng biết gì về vũ khí nhưng anh tin chắc đó là khẩu súng lục.

Giép căng thẳng chờ nổ súng. Mécric nói: "Vĩnh biệt!". Rồi bắt đầu hạ cánh tay xuống, chắc nhằm vào tim.

Giép đã hành động theo bản năng. Anh ném cái túi nặng vào kẻ giết người, ném trúng giữa mặt khiến hắn ngã khụy xuống. Anh nhặt cái túi, giơ cao, ném thật lực về phía Mécric. Có tiếng xương bị gãy. Tên giết người lịm đi... Giám định viên nói với thám tử Vácner đang chăm chú nhìn Pito:

- Chết rồi!

Cảnh sát từ các phía ủa đến. Bên cạnh đám người gác và đám đông hiếu kỳ là thủ trưởng của Giép. Ông sợ hãi nhìn quanh. Sau khi Giép kể mọi chuyện cho thám tử nghe, ông lắc đầu, vẻ sững sốt. Thám tử thở dài, nói:

- Anh chẳng có bằng chứng gì. Tôi làm sao tin được điều anh nói?

Bất chợt, người đàn bà trẻ bước ra từ đám đông những kẻ hiếu kỳ, nói phụ họa theo:

- Thừa thám tử, anh nói đúng. Tôi sống cạnh ông Pito. Tôi biết rõ sự thật - Tất cả mọi người quay về phía chị ta. Lần đầu tiên, kể từ lúc Giép hiểu rằng Mécric không cầm khẩu súng lục, mà là chiếc điện thoại di động lúc chia tay với người nói chuyện bằng điện thoại với mình, anh thở dài khoan khoái.

Chị phụ nữ hàng xóm của Mécric nghiêm nghị nhìn Giép, hỏi:

- Ông ấy không kể với anh về nhà Cáclain? Lần này, ông ấy đã giết chết cả gia đình...

- Thế! - Giép hân hoan nói - Tôi đã nói anh ta là kẻ cuồng sát.

Thám tử hỏi cho rõ:

- Chị đã khẳng định là ông ấy giết tất cả những người đó?

- Ông ấy đã giết họ ở mỗi cuốn sách của mình - Chị phụ nữ gật đầu, đáp - Có lẽ, anh không biết Pito Mécric đã viết các cuốn tiểu thuyết trinh thám. Hai tháng trước, cuốn truyện vừa "Cái chết của Bácsara" của ông ấy đã

đứng đầu bản danh sách những cuốn sách bán chạy nhất. Tất cả các báo đều đã khen nó

Sưu tầm: Nguyễn Học

Nguồn: <http://vnca.cand.com>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 13 tháng 9 năm 2008